

Иск, предявен на 15 март 2007 г. — Комисия на Европейските общности/ Португалска република

(Дело C-150/07)

(2007/С 117/27)

Език на производството: португалски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: G. Wilms и M. Afonso)

Ответник: Португалска република

Искания

— да се установи, че с отказа си да плати на Комисията лихвите за забава, които са последица от забава при плащането на собствените ресурси в рамките на АТА-процедурата и като не е изменила своята национална практика относно осчетоводяването на собствените ресурси в рамките на споменатата процедура, Португалската република не е изпълнила задълженията си, произтичащи от член 2 и член 6, параграфи 2, 9, 10 и 11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 ⁽¹⁾.

— да се осъди Португалската република да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

На 21 февруари 1992 г., датата на официалното констатиране на разглежданите митнически задължения, нито длъжниците, нито сдружението-поръчител са оспорили формално тези суми, чието плащане е обезпечено съгласно разпоредбата на член 6, параграф 1 от Конвенцията АТА. Следователно, налице са изискванията, установените задължения да се впишат в счетоводната ведомост А.

Оспорваните задължения е трябвало да се впишат в счетоводната ведомост А и да бъдат поставени на разположение на бюджета на Общността в сроковете, предвидени в Регламент № 1552/89. Тъй като португалските власти са забавили вписването им по сметката, посочена в член 9, параграф 1 от Регламент № 1552/89, са се натрупали лихви за забава, изчислени съгласно предвиденото в член 11 от споменатия Регламент, считано от 31 май 2000 г. в член 11 от Регламент № 1150/2000 ⁽²⁾. От друга страна, португалските власти е трябвало да съобразят своята национална практика с общностните норми при разглеждането на всички подобни случаи, които могат да възникнат в приложното поле на Конвенция АТА.

⁽¹⁾ Регламент от 29 май 1989 година на Съвета за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1).

⁽²⁾ Регламент от 22 май 2000 година на Съвета за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1).

Искане за преюдициално заключение, направено от Simvoulio tis Epikrateias (Гърция) на 19 март 2007 г. — Theologos-Grigorios Chatzithanasis/Ypourgos Igeias kai Koinonikis Allilengis и Organismos Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis (ОЕЕК)

(Дело C-151/07)

(2007/С 117/28)

Език на производството: гръцки

Препращаща юрисдикция

Simvoulio tis Epikrateias (Държавен съвет)

Страни в главното производство

Ищец: Theologos-Grigorios Chatzithanasis

Ответник: Ypourgos Igeias kai Koinonikis Allilengis (Министерство на здравето и социалната солидарност), Organismos Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis (Организация за професионално образование и обучение, ОЕЕК)

Преюдициални въпроси

„Като се има предвид, че когато гражданин на държава-членка, който се позовава на документ за образование или обучение, доколкото той попада в приложното поле на Директива 92/51/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 г. относно втора обща система за признаване на професионално образование и обучение, и за допълване на Директива 89/48/ЕИО (ОВ L 209, стр. 25), отправи искане до компетентните органи на приемащата държава-членка да му разрешат достъп до определена регламентирана професия в тази държава или упражняването ѝ, оправомощени ли са тези органи по смисъла на членове 1, 2, 3 и 4 от Директива 92/51, тълкувани с оглед членове 149 и 150 от Договора за създаване на Европейската общност да отхвърлят искането на заинтересованото лице (изключвайки по този начин възможността му за достъп или за упражняване на съответната професия в приемащата държава-членка), като се основават единствено на факта, че посоченият документ за образование или обучение е издаден от държавата-членка по произход, но по-голямата си част от обучението е завършил в приемащата държава-членка в институт, който въпреки че свободно развива дейност в приемащата държава-членка, не е признат в тази държава като образователно заведение по силата на обща разпоредба от правната уредба на съответната държава“.